

Першы міжнародны імя Жыновіча

нататкі з конкурсу выканаўцаў на народных інструментах

Н Ларыса ТАІРАВА

арэпце выканаўцы на народных інструментах дачакаліся свайго часу. Паладзіць міжнародны конкурс на сучасным, крызісным этапе развіцця мастацтва вельмі і вельмі цяжка. Тым не менш доўгачаканая падзея адбылася дзякуючы агульным намаганням Міністэрства культуры РБ, Саюза музычных дзеячаў, Саюза кампазітараў і асабліва Беларускай дзяржаўнай акадэміі музыкі. Першы міжнародны конкурс імя І.Жыновіча – гэта знакавая, гістарычная падзея, своеасаблівы вынік пматтадовага развіцця народнай інструментальнага выканальніцтва ў нашай краіне.

Ён стартаваў 14 лістапада мінулага года, 59 удзельнікаў з Беларусі, Расіі, Украіны, Югаславіі на пяці спецыяльнасцях (домра, балалайка, цымбалы, баян, акардэон) змагаліся за ганаровыя званні лаўрэатаў і дыпламантаў. Гэта было вельмі цікава і захаляцельнае відовішча. На жаль, на ўсе спецыяльнасці былі выдзелены толькі два камітэты ўзнагарод, што прымусіла арганізатараў конкурсу аб'яднаць у адзін «блок» баяністаў і акардэаністаў (21 чалавек). У другім (струнным) блоку змагаліся дамысты, балалаечнікі і цымбалісты (38 чалавек). Такое спалучэнне складала пэўныя праблемы як для выканаўцаў, так і для членаў журы. Справа ў тым, што ў музычнай сусветнай практыцы домра, балалайка і асабліва цымбалы – гэта самастойныя інструментальныя жанры са сваёй спецыфікай, выканальніцкай школай, прыёмамі ігры, сваім арыгінальным рэпертуарам. І калі домра з балалайкай па сутнасці гуказдабывання належыць да струнна-шчыпковай групы інструментаў (іх яшчэ можна было б аб'яднаць у адну намінацыю), дык цымбалы з іх ударна-шчыпковай прыродай гуказдабывання – даволі спецыфічны інструмент, і яго прыцягненне ў струнна-шчыпковы блок можна расцэліць і апраўдаць толькі нашай галечай. Хіба можна на сусветных спартыўных спаборніцтвах разыграць адзін камплект узігарод сярод каныкабежцаў і лыкшыкаў? Аб'яднанне ж баяна і акардэона, роднасных па сутнасці гуказдабывання інструментаў, – гэта натуральная з'ява амаль для ўсіх замежных конкурсаў, і наш конкурс у гэтым сэнсе не выключэнне.

Развіццё і выхаванне сучаснага музы-

канта-выканаўцы немагчымае без конкурсаў. Менавіта ў конкурснай барацьбе фарміруецца прафесійнае майстэрства і загартоўваецца характар артыста-выканаўцы. Некалькі я памятаю, апошні рэспубліканскі конкурс імя Жыновіча сярод прафесіяналаў праходзіў у 1991 годзе. Звычайна гэты конкурс ахоплівае тры ўзроставыя групы: малодшую (вучыць ДМШ), сярэднюю (прадстаўнікоў музычных вучылішчаў) і старэйшую, куды ўваходзяць сталыя музыканты, студэнты і выпускнікі вышэйшых навучальных устаноў. Калі для малодшай і сярэдняй груп конкурсы імя І.Жыновіча ладзяцца больш-менш рэгулярна (кожныя тры гады), то рэспубліканскія конкурсы імя І.Жыновіча для сталых выканаўцаў (не кажучы пра міжнародныя) не было амаль адзінаццаць гадоў. Некалькі пакаленняў музыкантаў выраслі па-за межамі айчынных прафесійных конкурсаў.

Шмат гадоў беларускія музыканты вымушаны былі схаць за мяжу дзеля таго, каб у конкурснай барацьбе даказаць сваю прафесійную годнасць. І даказвалі. Дастаткова прыгаджаць выдатную перамогу нашага вядомага цымбаліста Міхася Лявончыка на прэстыжным міжнародным конкурсе «Кубак Поўначы» ў Чарэпаўцы, дзе ён атрымаў Гран-пры. Другую прэмію ў гэтым жа конкурсе атрымала беларуская дамыстка Вольга Дубоўская. Зусім свежы прыклад – бліскучая перамога на міжнародным конкурсе ў Клінгенталі ў 2002 годзе беларускага баяніста Аляксандра Шувалава (першая прэмія), якому ад імя Прэзідэнта нашай краіны Аляксандра Лукашэнкі быў прэзэнтаваны інструмент. Крыху раней, у 1995 годзе, наш баяніст Аляксандр Севасцяпян стаў уладальнікам другой прэміі гэтага ж конкурсу. Лаўрэатамі замежных міжнародных конкурсаў у розныя часы сталі акардэаністка Анастасія Шкідэрава, Святлана Барэйка, дамыстка Надзея Дзядзечкіна і многія іншыя музыканты, якіх мы, на жаль, не мелі магчымасці пачуць і пабачыць у атмасферы вострай конкурснай барацьбы.

Прыкметнай рысай апошняга конкурсу з'яўляецца тое, што большасць яго ўдзельнікаў мае пэўны вопыт барацьбы. Да гэтага вышрабавання яны прыйшлі за-

гартаванымі, сфарміраванымі выканаўцамі, за плячыма якіх не адна перамога і не адно спаборніцтва. Сярод іх было шмат лаўрэатаў і дыпламантаў многіх міжнародных конкурсаў – імя В.Андрэева (Санкт-Пецярбург), імя Я.Кока (Кішынёў), імя І.Хаткевіча (Харкаў), «Кубак Поўначы» (Чарэпаўцы), «Жамчужына Павольжа» (Самара), «Класічная спадчына» (Масква), а таксама конкурсаў у Кастальфедардзе (Італія), Клінгенталі (Германія) і інш. Конкурсамі самага рознага ўзроўню з'яўляюцца тым найлепшымі асяроддзем, дзе музыкант набывае неабходны прафесійныя якасці артыста-выканаўцы. Акрамя таго, конкурс – гэта выдатная магчымасць культурнага і эстэтычнага выхавання грамадства. На жаль, Беларусь у конкурснай справе крыху адстае ад іншых краін.

Значная роля ў арганізацыі і правядзенні Першага міжнароднага конкурсу імя І.Жыновіча належала аргкамітэту на чале з першым намеснікам міністра культуры РБ У.Рыляткам і асабліва дырэктару конкурсу, дэкану факультэта павышэння кваліфікацыі дацэнта Акадэміі музыкі М.Булу, на плечы якога лёг асноўны арганізацыйны цяжар. Журы складалі вядомыя беларускія музыканты: рэктар Беларускай акадэміі музыкі народны артыст Беларусі М.Казішчэц (старшыня), прафесар народны артыст Беларусі Я.Гладкоў, прафесары заслужаныя артысты Беларусі М.Сеўрукоў, Г.Самалоўская, кампазітары У.Дарохін і В.Кўзняцоў, а таксама прадстаўнікі замежжа – прафесар Італьянскай акадэміі музыкі Украіны народны артыст Украіны У.Бесфамільтаў, прарэктар Літоўскай акадэміі музыкі прафесар Эдуардас Іабліс, прафесар Неграводскай кансерваторыі заслужаны артыст Рэспублікі Карэлія А.Дзепіска, дацэнт Львоўскай акадэміі музыкі імя М.Лысенкі заслужаны дзяся мастацтваў Украіны Тарас Баран.

Конкурсныя праслухоўванні складаліся з трох тураў – двух адборачных і агульнага фінальнага. Два першыя туры праходзілі ў розных залах. Баяністы і акардэаністы ігралі ў зале другога корпусу Акадэміі музыкі на вул. Чычэрына, 5. Струннікам была выдзелена зала ДМШ

Тайрава Ларыса
Саргееўна –
музыкант, педагог.
Скончыла
Маладзечанскае
музычнае
вучылішча.
Беларускую
кансерваторыю
на класу дамы і
аркестравага
дырэжыравання,
асістэнтэру-
стажыроўку ў
Маскоўскай
дзяржаўнай
інстытуце
культуры.
Кандыдат
матэматычных
наук.
Беларуская
універсітэтная
культуры.

Лаўрэат першай прэміі конкурсу
Аксана Хохал (цымбалы).

абмяжоўваўся 25 – 30 хвілінамі. Як бачна з умоў конкурсу, кожны яго ўдзельнік павінен быў падрыхтаваць складаную канцэртную праграму амаль у двух аддзяленнях, разнастайную ў стыльным сэнсе.

Увесь конкурс – ад пачатку да заключнага канцэрта лаўрэатаў – прайшоў па працягу тыдня. Няцяжка здагадацца, у якім напружаным рытме адбывалася гэта падзея. Праслухоўванні канкурсантаў, асабліва струннага (іх было больш за ўсіх), іншы раз працягваліся да позняга вечара. Але, нягледзячы на позні час, публіка не пакідала сваіх месцаў, працягваючы вялізную цікавасць да таго, што адбывалася на сцэне. Кожны разумеў, што на нашых вачах творчыца гісторыя, і баяўся хоць штосьці прапусціць. Абедзве залы былі поўныя. Пастаянна ішлі аматарскія відэа- і аўдыёзапісы. Падчас конкурсных праслухоўванняў мне давялося сустраць шмат музыкантаў, педагогаў з розных куткоў Беларусі, якія спецыяльна прыехалі паслухаць конкурс «жывую».

Адметнай рысай апошняга міжнароднага конкурсу імя Г.Жыновіча з’яўляецца даволі шырокая тэаграфія ўдзельнікаў, і не толькі з-за мяжы. Важна, што традыцыйна акадэмічны кангламерат беларускіх выканаўцаў быў значна «разбаўлены» музыкантамі з розных рэгіёнаў Беларусі. У вёр конкурснай барацьбы смела ўключыліся прадстаўнікі музычных вучылішчаў (Наваполацк, Віцебск, Ліда, Мінск) і ў нечым нават пераўзышлі сваіх канкурэнтаў вышэйшага звяна. Гэта сведчыць пра сур’ёзную мэтанакіраваную працу педагогаў музычных вучылішчаў. Так, самы малады ўдзельнік конкурсу, балалаечнік з Віцебскага музычнага вучылішча Мікалай Кавалевіч, якому нават не было 18 гадоў, прадэманстравалі не толькі выдатныя здольнасці і цудоўную школу (выкладчыца В.Градоўкіна), але і агрымаў спецыяльны прыз Саюза кампазітараў за аўтарскія творы для балалайкі, якія ён выконваў.

Сур’ёзным недахопам сучасных конкурсаў, на мой погляд, з’яўляецца прадуржэнасць кланавісцкіх журы. Вельмі цяжка ў якасці члена журы ўстрымацца ад «падсуджвання» сваім вучням-канкурсантам. У музычных колах нават існуе такое паняцце – «ступень судзейскай памылкі». На некаторых конкурсах гэты паказчык зашкальвае за рамкі прыстойнасці, тым самым дыскрэдытуючы саму ідэю спаборніцтваў. Напэўна, таму ў піку конкурсам усё большае распаўсюджанне знаходзіць

№ 8 па вул. Варшаўскай, 58, – утулінае, але ж занадта сціплае для міжнароднага конкурсу памяшканне.

Праграма першага тура ў струннага прадугледжвала твор буйной формы эпохі барока, абавязковы твор і віртуознае сачыненне, што разам складала 20 – 25 хвілін чыстага гучання. На гэтым адказным этапе асаблівай пільнасці патрабуе выбар абавязковага твора. На думку спецыялістаў, «Рандзіна» кампазітара Апіры В’егана ў якасці абавязковай п’есы дамыстаў было найбольш удалым. З першых гукаў гэтай вытанчанай віртуознай п’есы было зразумела, хто перад намі, – музыкант ці рамеснік. «Канцэртная кадрыля» Віктара Войціка (у рэдакцыі В.Шчарбака) таксама адпавядала ўсім патрабаванням абавязковага твора – меладычна-танцавальная, разгорнутая па форме, з цэлым наборам спецыфічна балалаечных прыёмаў ігры. Саната для цымбалаў сола В.Кузнецова з яе «равнай» рытмікай (і зноў буйная форма!) у якасці абавязковага твора для цымбалістаў не спрыяла шматбаковаму «прасвятланню» канкурсантаў. Акрамя сучаснай, тэхнічнай, дакладнай па форме абавязковай п’есы «Такага» В.Малых, баяністы і акардэаністы на першым туры выконвалі сачыненне цыклічнай формы, а таксама віртуознае твор на свой выбар.

У другім туры праграма струннага ўключала твор кампазітара XIX – XX ст. у форме санатнага алегра, сачыненне кантыленнага характару і два рознахарактарныя творы (у тым ліку беларускага аўтара ці кампазітара краіны, якую прадстаўляе ўдзельнік конкурсу); дамысты і балалаечнікі выконвалі твор без суправаджэння, што складала 20 – 25 хвілін агульнага гучання. Праграма баяністаў і акардэаністаў у другім туры прадугледжвала поліфанію.

Свабодны выбар праграмы фіналістаў

Анкета

Ядвіга ГРЫГАРОВІЧ,
рэктар Беларускага дзяржаўнага
універсітэта культуры

1. Наша ўстанова з’яўляецца пастаянным падпісчыкам «Мастацтва» з першых дзён яго існавання. Паколькі змест публікацый часопіса адпавядае профілю прафесійных і навучальных інтарэсаў выкладчыкаў і студэнтаў універсітэта, тэрмін яго захоўвання ў нашых фондах не абмежаваны жорсткімі храналагічнымі рамкамі, і ёсць магчымасць як знаёміцца з новымі матэрыяламі часопіса, так і звяртацца ў рэтрспектыву. А з падключэннем бібліятэкі універсітэта да сістэмы Internet будзем шырока выкарыстоўваць і ваш сайт.

2. Прыемна бачыць сярод вашых аўтараў даследчыкаў прафесійнага і народнага мастацтва, якія працуюць у БДУ культуры. Агульная колькасць іх публікацый складае, як мне ўяўляецца, ужо не менш за сотню. Радуе і той факт, што «Мастацтва» прадастаўляе сваю трыбуну і для нашых маладых навукоўцаў – магістрантаў, аспірантаў.

3. У часопісе можна знайсці шмат цікавых і карысных матэрыялаў пра тэатр і кіно, музыку і жываліс, адзначаюцца найбольш важныя даты і падзеі ў культуры і мастацтве. Усё суправаджаецца багатым ілюстрацыйным матэрыялам (на жаль, не заўсёды каляровым). Павялічвае навуковую і інфармацыйную вагу часопіса наяўнасць крытыка-бібліяграфічнага раздзела.

4. З вялікай цікавасцю ў свой час прачытала артыкулы Гур’я Барышава «Гісторыя графства Шклоўскага, або Як зазначыў А.С. Пушкін, «Зорыч быў надта просты...»», Ірмы Дункан «Айседора Дункан. Наватар у мастацтве танца». Прывабляюць артыкулы тэатральнага крытыка Т.Арловай, філосафа М.Крукоўскага, У.Конана. У першую ж чаргу чытаю матэрыялы з рубрыкі «Эстэтыка» (гэта звязана з маёй навуковай работай – даследаваннем тэмы «Эстэтычная накіраванасць асобы»).

5. Хочацца прапанаваць пашырыць тэматыку публікацый па агульных сэнна тэмах, такіх, напрыклад, як эканоміка мастацтва, шоу-бізнес, ахова культурных каштоўнасцей, эстраднае мастацтва. Больш хацелася б бачыць і грунтоўныя матэрыялы за межамі даследчыкаў. Не ведаю, можа, гэта ідэя ўжо вамі і здзяйсняецца, але ж было б здорава паспрабаваць выдаць кумулятыўны (за дваццаць гадоў) камплект часопіса на аптычных дысках. Мне здаецца, што усё гэта яшчэ больш прывабіла б чытачоў.

І яшчэ адна думка. Рубрыка «Хроніка мастацкага жыцця» пераключыцца з выданнем Нацыянальнай бібліятэкі Беларусі «Хроніка культурнага жыцця» (выходзіць з 1980 г.). Можа не варта марнаваць час на падрыхтоўку гэтай старонкі?

Анкета

Марыя КУЛЕЦКАЯ – бібліятэкар

Дзень добры!

Дазвольце павіншаваць ваш часопіс з юбілеем! Пспехаў вам!

1. Добра, што ёсць у Беларусі такое выданне. Мне яно вельмі падабаецца. Чытаю з самага першага нумара. Я працую бібліятэкарам і таму ў бібліятэцы чытаю. Абмяркоўваем, захоўваем.

2 – 3. Асабіста я чытаю ў першую чаргу матэрыялы пра народнае мастацтва, выяўленчае і артыкулы па гісторыі мастацтва. Найбольш запамніліся публікацыі Я.Сахуты, Р.Шауры, М.Раманюка, Б.Крэпка, В.Трыгубовіч, А.Лакоткі, У.Рынкевіча, Г.Сакалова-Кубая, В.Бартавай і інш.

4. Матэрыялы часопіса грунтоўныя, паслядоўныя, але хочацца лепшага дызаіну, больш фотаздымкаў аўтараў і іх біяграфій.

5. Часопіс абавязкова выжыве. Ён запатрабаваны інтэлігенцыяй, студэнтамі, вучнямі мастацкіх і агульнаадукацыйных школ.

6. Недастаткова асвятляюцца народныя святы і абрады, архітэктура і помнікі, беларускае народнае адзенне, строі розных рэгіёнаў.

7. З задавальненнем пачытала б пра А.Лось, Т.Беразенскую, П.Тарнікава, У.Вішнеўскага, У.Крываблочкага, Г.Крываблочку, К.Малевіча, М.Савіцкага, А.Кузьміна, сям’ю Папаяўскіх і інш.

8. Напішу пра мастацкае жыццё нашага раёна.

г. Пружаны, Брэсцкая вобласць.

Лаўрэат першай прэміі Ігар Квашэвіч (акардэон).

атрымліваюць фестывалі, дзе галоўнымі сведкамі і суддзямі з'яўляюцца слухачы. Кланавасць як "хвароба" закрунула нават такія прэстыжныя імпрэзы, як міжнародны конкурс імя П.І.Чайкоўскага, конкурс у Клінгенталі і многія іншыя. Наш конкурс імя І.Жыноўіча ў гэтым сэнсе не выключэнне.

Яркіх адкрыццяў на апошнім конкурсе, бадай што, не было, а вось расчараванн्याў – шмат. Самым горным расчараваннем стала адлучэнне ад конкурсу (адразу пасля I тура) выдатнага балалаечніка з Масквы Ігара Мазгавога – вучня знакамітага Паўла Нечыпарэнкі. Яркая, віртуозна праграма (1 частка Канцэрта рэ-мінор І.С.Баха, "Канцэртная кадрыля" В.Войціка і "Венгерская рапсодыя" №2 Ф.Ліста), бліскучае, эфектнае выкананне, бездакорнае валоданне інструментам адразу вылучылі гэтага музыканта ў ранг лідэраў. Але такой смелай заяўкі на лідэрства І.Мазгавому не даравалі.

Не меншым расчараваннем для прысутных сталі нашы дамысты. У параўнанні з расійскімі яны выдалі вельмі бледна ў сэнсе гуказдабывання і майстэрства. Прысмычным выключэннем тут можна лічыць Наталію Корсак, выхаванку Наваполацкага музычнага вучылішча, якая цяпер займаецца на I курсе Акадэміі музыкі. З першага тура і да самага фіналу Наталія ўпарта ішла да свайго дыплама, захиляючы публіку моцнай і віртуознай тэхнікай. На жаль, большасць нашых дамыстаў значна саступалі Л.Міхайлавай і А.Кузняцовай, расіянкам з Санкт-Пецярбурга. У чым тут справа? Чаму расіянікі гучаць, а ў нашых гукзнікас невядома куды? Расіянікі ўразлі прысутных выдатным, сакавітым гучам, які бісерам сыпаўся з-пад іх медыятараў (асабліва гэтым вылучалася А.Кузняцова). Якое непаўторнае, дзівоснае гучанне домры! Незабывае ўражанне! Здавалася, вось

яны – сапраўдныя лаўрэаты! Як бы не так... У адпаведнасці са звычнальнай логікай нашага конкурсу, для лаўрэатаў яны ігралі занадта добра, таму пасля другога тура былі, што называецца, "знятыя з дыстанцыі".

Прысутныя ў зале дамысты звярнулі ўвагу на бездакорную тэхніку расіянак з Санкт-Пецярбурга. Гэта асабліва заўважалася пры параўнанні з беларускімі выканаўцамі. Мабыць, справа ў пастаноўцы рук? Паогул, сярод дамыстаў на конкурсе адбылося сутыкненне трох школ – беларускай, расійскай і ўкраінскай. Грубая, жорсткая ігра В.Белавус, адзінай прадстаўніцы ўкраінскай школы сярод дамыстаў, выклікала толькі раздражненне. Усе сядзяваліся, што на другім туры мы яе больш не пачуем. Тым не менш нейкім чынам яна дайшла аж да самага фіналу, дзе атрымала званне дыпламанта.

У выніку васьмі такіх конкурсных «культбітаў» шлях да лаўрэатства прыступак быў расчышчаны. Іх натуральна занялі цымбалісты: Аксана Хахол (клас праф. Я.Гладкова) атрымала першую прэмію; другую падзялілі цымбалістка Юлія Кузьменка (клас праф. Я.Пашкова), балалаечнік з Расіі Канстанцін Багданаў і цымбалістка Галіна Лазовік (клас дац. Т.Сергіенкі), якая, на думку многіх прысутных, іграла на ўзроўні лаўрэата першай прэміі, але чамусьці атрымала толькі другую. На трэцім месцы – таксама цымбалістка Алена Карпенка (клас праф. Я.Гладкова). Дыпламантамі конкурсу, акрамя вышэйназваных, сталі беларускі балалаечнік Дзяніс Забаўскі, які зараз з'яўляецца студэнтам Расійскай акадэміі музыкі імя Пясеціных, дамыст з Ніжняга Ноўгарада Фёдар Шушанькоў і цымбалістка Алена Шульгоўская (клас дац. Р.Падойніцынай). Для ўкраінскага цымбаліста Андрэя Войчука ў гэтай «абойме» лаўрэатаў месца не знайшлося – яго таксама «не пусцілі» ў фінал, нягледзячы на моцнае ўражанне ад ігры ў двух першых турах.

Цікавы вынік атрымаўся ў намінацыі баяна і акардэона. Вечная спрэчка сярод баяністаў і акардэаністаў наконі талю, які інструмент лепшы ў тэхнічных адносінах, нарэшце вырашана... на карысць выканаўцаў. Менавіта выканальніцае майстэрства з'явілася вырашальным фактарам у конкурсным раскладзе. Два першыя месцы заваявалі акардэаністы – вось табе і абмежаваны магчымасці інструмента! Некалькі гадоў таму такі вынік нельга было нават уявіць. А цяпер першая прэмія дасталася таленавітаму

беларускаму акардэаністу Ігару Квашэвічу (клас праф. М.Сеўрукова). Другая – выдатнаму маскоўскаму акардэаністу Сяргею Асокіну (клас дац. Л. Ледзяніва). На трэцюю прыступку ўзведзены рафінаваны баяніст Ягор Забелаў (клас дац. М.Булы). Дыпламантамі адзначаны акардэаністка Анастасія Шкіндзерава – таксама вучаніца дац. М.Булы, украінскі баяніст Юрый Кіпень (клас праф. М.Давыдава) і беларускі баяніст Павел Несумяржыцкі (клас дац. І. Аграднава).

Шмат спрэчак разгарэлася вакол удадальнікаў першай і другой прэміі. Большасць слухачоў аддавала перавагу Сяргею Асокіну, як больш прафесійнаму і вытанчанаму музыканту ў параўнанні з Ігарам Квашэвічам. На мой погляд, І.Квашэвіч значна страчваў, паколькі яго праграма была больш складанай, працаёмкай і няўдзячнай (у параўнанні з праграмай С.Асокіна). Так, на III туры І.Квашэвіч выконваў Сапата рэ-мажор Д.Скарлаці, "Трысць" Ф.Куперэна, Сапата № 2 і Імпрэвізацыю на тэму песні І.Дунаеўскага кампазітара А.На Юн Кін. У С.Асокіна праграма больш разнастайная і дэталёва вывераная: III тур – "Метамарфозы" Й.Тамуленіса, Сапата мі-мажор Д.Скарлаці, Накцюрн В.Чэрнікава, "Рэвізская сказка" А.Шнітке, "Я адчуваю рытм" Д.Гершвіна – О.Ітэрсана.

Наконі праграмы беларускіх выканаўцаў трэба казаць асобна. Шэраг айчынных канкурсантаў засталіся ў проигрышы ў выніку недарэчна скампанаваных, безаблічных, аднаманавых праграм. У якасці прыкладу можна назваць праграму С.Плахінай (II тур), а як адваротны прыклад – яркую, разнастайную праграму А.Кузняцовай. «Выпадалі» з агульнай канвы канкурсанты-акардэаністы з іх цалкам баянным рэпертуарам. Мне могуць запырэчыць: маўляў, акардэоннай музыкі ўвогуле мала. Тым не менш пажадана, каб акардэаністы больш уважліва ставіліся да свайго арыгінальнага рэпертуару. Праграмы некаторых балалаечнікаў, дамыстаў, а таксама цымбалістаў (Д.Забаўскага, В.Белавус, Г.Лазовік) былі занадта «скрыпачныя» і таму страчвалі ў выніку пералажэнняў скрыпачнай музыкі на народныя інструменты.

А астатняе... Былі сапраўдныя набліжаныя да намераў міжнародных конкурсаў прэміі, былі спонсары, галоўны з якіх – Барысаўскі завод крышталю і прадпрыемства БелАМА, былі кветкі і, нягледзячы на ўсе выдаткі, было свята.

Фота А.СПРЫНЧАНА.